

Vogn, og samtidig standsede han i Følge Ordre i nogen Afstand derfra. Jytte steg hurtigt ud. Hun var bleg og rystede over hele Kroppen. Men da hun i Stedet for Karsten saae en hel Familie myldre ud af Vognen derhenne, Mand og Kone og tre-fire Børn, vendte hun sig opbragt mod Styreren, der imidlertid frækt forsikrede, at det var den samme Vogn, hun havde givet ham Anvisning paa at følge.

Jytte blev nu som besat af Vildskab og vilde ikke give tabt. For at komme paa Spor efter den Frøken Sølling, som hun mistænkte, havde hun for nogen Tid siden set efter i Vejviseren og her fundet flere Lærerinder af det Navn. En af dem boede paa Gammel Kongevej. Hun huskede endnu Nummeret og bestemte sig til at køre derhen.

Hun fandt paa tredje Sal en Dør, der var overfyldt med Visitkort, deriblandt ogsaa et med Navnet Herdis Sølling. Hun forstod, at det maatte være et Pensionat, og ringede ikke paa. Der som Karsten havde Stævnemøde med en Dame, kunde det i hvert Fald ikke være her. Men maaske var denne heller ikke den rigtige. Et Sted i Vendersgade boede en anden Frk. Sølling. Hun var ikke sikker paa at vide Husnummeret; men hun kunde jo paa Vejen derhen standse udenfor et Konditori og faa fat i Vejviseren.

Da hun igen sad i Vognen, kom hun dog til Besindelse og indsaae det haabløse i sin Forfølgelse. Styreren fik Kontraordre og kørte hende til Dronningens Tværgade.

Idet hun her — udmattet og forstumlet — kom ind i Forstuen, ilede begge Pigerne til og modtog hende med fortvivlede Udraab.

„Aa, Frue! . . . Vi har ringet og ringet!“

„Hvad er der sket? Hvordan har Mor det?“ spurgte hun med en frygtelig Anelse og skyndte sig til Sovekammeret uden at vente paa Svaret.

I Døren mødte hun Sygeplejersken, og i samme Nu vidste hun, at Moderen var død.

Derinde ved Sengen stod Asmus, der var naaet hertil i sidste Øjeblik. Da han hørte Kusinens Stemme ude i Gangen, havde han rejst sig for at trykke den Dødes Øjne til.